

ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΜΑΤΑ

Ἄχ! ἔθανασαίνω· ἔπερασε ἡ νύχτα ἡ ἀγριεμένη,
ποῦ ἐγέννησε τὸν θάνατο, ποῦ ἔχει ἐραστὴ τὸν ἄδιν
καὶ ποῦ τὴν ἄμοιρον ψυχὴν τὴν θάφτει λυπημένη
ἵσ' τὸ χάος τῆς ἀπελπισίης ὅς τὰ τέλειωτο σκοτάδι.

Τώρα ἡ φύσις ὁλόχαρη, ὅσ' ἀν κόρη ἐρωτευμένη,
ρίχτει τὸ μαῦρο σάββανο καὶ τῆς ζωῆς σημάδι
—τὸν ἥλιο— γιὰ κορώνα τῆς φορεῖ καὶ μεθυσιμένη
ἀπὸ τὸ φῶς τὰ θάνατο θὰ χαίρεται ὥς τὸ βράδυ.

Καὶ χαιρετᾷ τὴν ὡμορφιά μ' ἐλπίδα ἡ καρδιά μου
καὶ ὅσ' ἀν νὰ ἦμουν γίγαντας καὶ ὅσ' ἀν Θεὸς τοῦ κόσμου,
θρονιάζομαι ἵσ' τὸ ἄπειρο. ποῦ ἀνοίγεται ἐμπρὸς μου.

—Σώπα, ταλαίπωρο κορμὶ, ρίξε τὰ μάτια χάριον
καὶ ρώτησε τὴ Μοῖρά σου· μιὰ μέρα ὅταν σβύσῃς,
τέτοια χοροῦσά χαράματα θὰ ξαναχαιρετήσῃς;

I. ΠΕΤΡΟΥ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΑΣΘΕΝΕΣ ΠΛΑΣΜΑ

Τὸ ἀκροατήριον τῆς κ. Ἀναστασίας Μκυρούλη,
εἶναι τὸ συνειθισμένον τῆς ἀκροατήριον. Τὸ διάλεξε
μόνη της. ἔχει αὐτὰ ὑπομονητικὰ, νοημοσύνην
ὅχι καὶ πολλήν, μὰ ὅτι τὸ χαρακτηρίζει εἶνε ὁ
μεγάλος ἀκλόνητος θαυμασμός πρὸς τὴν πάντοτε μυ-
νολογούσαν κ. Ἀναστασίαν.

Μεταξὺ τοῦ ἀκροατήριου διακρίνεται ὁ κ. Μκυ-
ρούλης, ὁ ὅποιος ἔχει πολὺ ἀνεπτυγμένον τὰ χαρακτη-
ριστικὰ προσόντα τῶν ἀκροατῶν τῆς συζύγου του,
ιδίως διακρινόμενος διὰ τὴν αὐτὴν αὐτὴν αὐτὴν.

Ἡ κ. Ἀναστασία δὲν ξέρω πῶς κκοτορῶναι πάν-
τοτε νὰ φαίνεται ὅτι ἀπ' ἐκείνην πηγάζει κάθε κα-
λόν. Ἄν δὲ τὸ καλὸν εἶνε πολὺ μεγάλο καὶ ἔγεινεν
ἐξ ἑαυτῆς εἰς οἰκογένειαν, τὴν ὁποίαν δὲν σχετίζεται,
ἀρχίζει καὶ ξεφωνίζει καὶ κόπτεται ὅτι τῆς κλέπτουν
τὰς ιδέας τῆς ἢ ὅτι τὴν ἀντιγράφουν.

Μὰ σήμερον ἔχει δίκην νὰ ἦναι τόσο κακὴ καὶ
νὰ οὐκ ἔχει τόσο πολλά.

Ξεύρετε τὴν Πιπίαν; Εἶνε ἡ μοναχίσσα τῆς κ.
Μκυρούλη καὶ κατώρθωσε νὰ τὴν πατρὸς φῆναι χωρὶς
προϊκα.

—Μόνη μου ἦναι τὸ γαμπρὸν, τὸν ἐκτίμησα, τὸν
ἐφερα στὸ σπῆτι· ἀναψα μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐπιτηδεύ-
τητα τὴν ἀγάπην στὰ φυλλοκάρδια του. Ἐγὼ φρόν-
τισα γιὰ τὴν προίκα. Ἐγὼ μὲ τὰ κρύα μὲ τὴ βροχὴ
ἐτρεχα καὶ τῆς ἀγόραζα τὰ χίλια μικροπράγματα

ποῦ χρειάζονται. Ἐγὼ τοὺς ὀστεφάνωσα, τοὺς ἐβόλα
στὸ βυρσίον, τοὺς εἶπα ὅρα καλὴν παρεγγύρησα τὸν Πα-
ναγιώτη γιὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς κόρης του, ἐγὼ...

— Ἀναστασία, μὰ κ' ἐγὼ...

— Ἄ τίποτε... ἐγὼ σὲ ξέρω ἐσένη. Ἄν μπερῆς
νὰ χαλάσῃς μιὰ δουλειὰ ποῦ ἐρῆσσε στὸ νῆν καὶ
αἰετὶ τὴν χαλῆς μὲ τὴν ἀρηρημαχὰ σου. Μὰ ἐγὼ ἄ-
γρυπνη σὲ ὅλα, ἐγὼ.

— Μὰ ποῖός σου τὸν σύστησε; Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος
ἦλθε στὴν πόλιν γιὰ τὸ ἐμπόριόν του. Γιὰ τὰ λάδια
του δηλ. καὶ ἦλθε νὰ μιλήσῃ γιὰ ὑποθέσεις. Νὰ
κλυομε δουλειαὶς μὰζύ.

Ἡ κ. Ἀναστασία ἀσυνείθιστη νὰ τῆς ἀντιστέ-
κωνται, ὅσ' αὐτὴν τὰ χέρια της, τοῦ ἐρριψε ἕνα
βλέμμα οἴκτου καὶ εἶπε·

— Πτωχὲ Παναγιώτη, εἶνε ἡ ἀλήθεια πῶς μι-
λησες πολὺ γιὰ τὰ λάδια, μὰ στέκοσιν ἀντίκρου τοῦ
σὲν λαθωμένος ποντικὸς καὶ οὔτε τοῦ ἀνθρώπου πῶς
ἔχεις κόρη.

— Καὶ πῶς μποροῦσα ν' ἀνταλλάξω τὴν κόρη
μου μέσθ' στὰ λάδια. Ἦξερα ἂν ἦταν ἐλεύθερος;

— Ἀδιάφορον, ρίχνει κανεὶς σὲ κάθε νέο ἄνθρωπο
ἐμπρὸς καὶ ἕνα δυὸ λόγια γιὰ τὸ θησαυρὸ τοῦ σπη-
τιοῦ του. Ἀδιάφορον ἂν ὁ ἴδιος δὲν τύχη ἐλεύθερος
ἢ πορεῖ νὰ ἔχη ἀδελφὸν, ἐξ ἀδελφῶν, θεῖον. Ἐνῶ σου λέγει
ὁ ἄνθρωπος πῶς εἶνε ξένος καὶ στενοχωρεῖται, κάθεται
βουδὴ καὶ οὔτε τὸν προσκαλεῖς στὸ σπῆτι. Καλὰ ποῦ
ἐτύχε νὰ ἔλθω ἐγὼ ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ νὰκού-

σω τοῦ ἀνθρώπου τὸ παράπονο καὶ νὰ τοῦ ἀνοίξω τὸ σπῆτι μου καὶ νὰ τὸν ὑποδεχθῶ σὰν παιδί μου.

Καὶ νὰ καθαγοράζω τὰ γλυκίσματα τῆς Lebbon καὶ νὰ τοῦ λέγω πῶς εἶνε ἐργόχειρα τῆς Πιπίκας.

Καὶ νὰ τοῦ πᾶρω τὰ λινὰ τοῦ μανιθλίου νὰ τὰ στείλω νὰ τὰ κεντήσουν ἡ περιφημαὶς Θεραπειαναὶς κεντήστραις καὶ νὰ τοῦ 'πῶ πῶς τὰ κέντησε ἡ Πιπίκα. Νὰ τοῦ πῶ ἡ κόρη μας πῶς ἀγαπᾷ τὴν μοναξιά..

'Εδῶ ἡ κ. Ζωίτσα ἡ ἀδελφὴ τῆς κυρίας 'Αναστασίας ἡ χήρα, τὴν διέκοψε καὶ εἶπε:

— Ναι, ἡ ἀλήθεια εἶνε τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ τὴν 'πῶ. Θυμοῦμαι ποῦ ἡ Πιπίκα κτυποῦσε τὰ πόδια της καὶ δὲν ἤθελε νὰ ζήσει στὴν ἐπαρχία καὶ ἡ 'Αναστασία τὴν ἔλεγε:

— Τρελλή, πάρτονα καὶ κατόπι θὰ τὸν διευθύνῃς ἐσὺ ὅπως θέλεις. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ζήσης στὴν ἐπαρχία; Κάμνεις λιγάκι τὴν ἄρρωστη, κρυφοπληρώνεις κανένα γιατρό καὶ τοῦ λέγει τοῦ δικοῦ σου, πῶς ἡ 'Επαρχία εἶνε γιὰ σένα θάνατος καὶ ἐρχεσαι καὶ ζῆς ἐδῶ σὰν βασιλίσσα.

— Νὰ ζήσης Ζωίτσα μου. Γιατί οἱ ἄνδρες εἶνε ἐγωῖσται καὶ μὲ τὸν ἐγωισμό τοὺς πάντα καταπιεραινοῦν τὰ ἀσθενῆ πλάσματα τῆς γυναίκας. Καλὰ τὰ θυμήθηκες.

'Ο κ. Μαυρούλης ἔφυγε πολὺ θυμωμένος.

'Η κ. Μαυρούλη τὸν ἐκραυνοβόλησε μὲ ἓνα Φιλιπικιόν, ὁ ὅποιος ἔγινε κατόπι καταρράκτης ἐναντίον ὅλων τῶν ἀνδρῶν καὶ ἤρθε ὅτι πολὺ τὴν ἀδίκησε ὁ Θεός, νὰ τὴν ῥίψη στὰ χέρια ἐνὸς τέτοιου ἀνθρώπου.

'Η κ. Ζωίτσα καὶ ἡ κ. Παγωνία ἡ ἐξαδελφὴ τῆς κ. 'Αναστασίας δηλ. σύσσωμον τὸ ἀκροατήριον, ἐξέφρασαν μὲ σχήματα καὶ μορφασμοὺς τὴν ἀγανάκτησιν των ἐναντίον τῶν ἀχαρίστων ἀνδρῶν ἃν καὶ ἡ σεβαστὴ χήρα πολὺ ἐπικραίνετο ποῦ ἔχασε παράκαιρα τὸ μακαρίτη, τὴ σκέπη τοῦ σπητιοῦ της ἡ δὲ κ. Παγωνίτσα πολὺ ἐπικραίνετο, ποῦ δὲν κατώρθωσε μὲ τόσα μέσα νὰ εὔρῃ καὶ ἐκεῖνη ἓνα σύζυγον, ἀλλὰ καὶ δὲν ἦτο ἀκόμη πολὺ ἀπελπισμένη.

«Μητέρα μου.

«'Η κόρη σου εἶνε δυστυχισμένη. 'Η γρηὴ μητέρα τοῦ συζύγου μου, μὲ περιφρονεῖ ποῦ εἶμαι ξένη καὶ δὲν ἔχω ὅχι μόνον ἐπιτροπὴν καθόλου ἐγώ στ' ὅλον σύζυγόν μου, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔχω ἐξουσίαν νὰ φάγω κατὶ ποῦ θέλω, ἂν δὲν ῥωτήσω τὴν πεθερά μου. 'Εννοοῦν νὰ φορέσω τὰ φορέματα τῆς πατρίδος των.

«'Ο σύζυγός μου δὲν ἔννοε νὰκούσῃ παράπονα, διότι ἐργάζεται λέγει ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὸ βράδυ ἔννοε νὰ ἡσυχάσῃ.

«'Ακούει ὅμως μὲ πολλὴν προθυμίαν τῆς μητρός του τὰς συκοφαντίας καὶ μὲ κάθε τρόπον μοῦ ἀποδεικνύει πῶς εἶνε μετανοημένος διὰ τὴν ἐκλογὴν του. 'Εκκαμ φίλον μου τὸν ἱατρόν κατὰ συμβουλήν σας.

«'Ο ἱατρός εἶνε ἓνας νέος πολὺ τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ σπούδασε στὸ Παρίσι. 'Ενῶ τοῦ διηγοῦμεν τὰ

βάσανά μου καὶ τὴν σύμπραξιν του ἐνῶ τοῦ ἐξητοῦσα, νὰ πῇ δηλ. δρὸ καλὰ λόγιχα, ὅτι τὸ κλῆμα μὲ βλάπτει καὶ πρέπει νὰ μὲ φέρουν εἰς τὴν πατρίδα μου—ἐμβαίνει μέσα ἡ πεθερά μου σὰν στρίγλα, ἀρχίζει νὰ βλαστημῇ καὶ νὰ μὲ ὑβρίζει μὲ τὰ χειρότερα ἐπιθέτα.

«Τὴν κατὰ μόνος συνδιάλεξιν μου μὲ τὸν ἱατρόν, τὴν ἐνόμισεν ἐνοχον καὶ χωρὶς νὰ κλοθετάσῃ τὸ πρᾶγμα, ἔγινε μανιώδης. 'Εγὼ διὰ νὰ παύσῃ τὸ ὑβρεολόγιον ἐλειποθύμησα, ἀλλὰ μ' ἀφήκεν ἡ ἀσπλαγχνὴ μόνην καὶ ἀφοῦ ἐπόνεσαν τὰ κόκκαλά μου ἐπάνω στὰ στανidia σικώθηκα καὶ... εὐρέθηκα κατάντικρον στὸν σύζυγόν μου. 'Αχ τί παράξενη καὶ βάρβαρη διδασκαλία τῆς ἡθικῆς ποῦ ἔχουν, μητερίτσα μου.

«'Εκεῖνος ποῦ τόσῳ σᾶς ἐδέσμευσέ μὲ τοὺς καλοὺς τρόπους τοῦ σίκωσε τὸ χέρι τοῦ καὶ μ' ἐκτύπησε.

«'Αχ, μητέρα μου, ἐβιασθήκατε: ἡ ἐκλογὴ σας δὲν ἦτο καλὴ ἐκλογὴ. Αὐπηθήτέ με, θάποθάνω...»

'Η κ. 'Αναστασία ἐδῶ σ' αὐτὴν τὴν γραμμὴ, σικώθηκε καὶ ὁ κυρ. Παναγιώτης, εἶπε:

—Τὰ βλέπεις; Θυσίησες ἄδικα τὴ μονακίβη μας.

—'Εγώ;

—'Αμὲ ποῖός. 'Εγὼ καθόλου, ὅπως ξέρεις, δὲν ἀνακατώθηκα.

—'Εγὼ φταίω! Ποῦ νὰ ξέρω ποῦ σχετίζεσαι μὲ τέτοια θηρία. 'Εσὺ μ' ἐσύστησες ἐκείνην τὴν καταραμένην 'μέρα σ' αὐτὸ τὸ θηρίο: καὶ ὅταν ἐγὼ μὲ μι-σὸν στομα τοὺς προσκλήσας, ἐσὺ βιαστικὰ βιαστικὰ τὸν 'πῆρες καὶ τὸν ἔφερες χωρὶς μάλιστα νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃς καὶ παρ' ὀλίγο νὰ παρουσιασθῶ ἀντίκρου τοῦ χωρὶς σγουρά.

'Ἐφταιξες καὶ ἡ Πιπίκα δὲν σοῦ λέγω, νὰ δείξῃ ἀμέσως τόση συμπάθεια σ' ἓναν ἐξωμερίτην, νὰ τοῦ κάμνῃ τόσας κοκεταρίαις... μὰ ἐσὺ Παναγιώτη, εἶσαι ἡ αἰτία ποῦ βασανίζεται ἄδικα τὸ παιδί μας.

'Εγὼ, ξέρεις, πάντα ἀσθενὲς πλάσμα, γυναῖκα, δὲν μπορῶ νὰ 'πῶ μπροστὰ σου οὔτε ναι οὔτε ὄχι...

'Ο κ. Παναγιώτης σὰν νὰ κολακεύθηκε λιγάκι σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο καὶ ἐπὶ τέλους ἀνοίξαν τὰ μάτια του καὶ εἶδε πῶς εἶνε καὶ πολὺ φταίχτης μάλιστα, ὥστε εἶπε ἔσση μὲ πολὺ ἄερα.

— Τώρα νὰ τοὺς χωρίσουμε.

— Νὰ τοὺς χωρίσουμε τώρα; ἂ ὄχι νὰ τοὺς χωρίσουμε γιὰ νὰ χαρῇ ἡ ἀδελφὴ μου ἡ Ζωίτσα καὶ νὰ μοῦ λέγῃ: πῶς κάμνει καλὰ ἐκεῖνη ποῦ δὲν βιάζεται; Βιάζεται καὶ παραβιάζεται, μὰ ποῖός τὴν παίρνει τὴ μάγισσα τὴν κόρη της. Νὰ τοὺς χωρίσουμε γιὰ νὰ χαροῦν οἱ ἐχθροί μας. Αὐτὸ, Παναγιώτη μου δὲν θὰ γείνη.

— Μὰ τὸ κορίτσι γράφει ποῦ θὰ πεθάνῃ.

— Δὲν πεθαίνει. 'Εσὺ ἐφταιξες, τώρα ἐσὺ συλλογίσου νὰ βρῇς ἓναν τρόπο νὰ τὰ ξεμπλέξῃς τὰ πράγματα. 'Εγὼ... ξέρεις γυναῖκα...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.